

излегнали така . . . Какво ще кажешъ, а?
Преглъгналъ другия на сухо спонна: 'Ба!
Та то се знай — за кефъ би станало попара.'
'Ха, та деменъ на тебъ, тазъ и онази вяр,
саль сирене и дхъбъ не спя? Ти, деменъ . . .
'Ц! онзи на това: нхлн спорелъ човекъ —
таквозъ се тебъ яде, а мене пъкъ танова.'
Така на приказка, тозъ слесъ, онзи слово —
че до лобуть . . . Тозъ дръжъ и онидръжъ, — пердалъ
до Бога! Най-подиръ единъ ги сиренахъ,
случайно татъка минавайки, разтърва.
'Попара — сирене и топхлъ дхъбъ,' тебърва
едина се отъ тяхъ обажда: 'на колелъ
дали ще вхлнхъ ний, туй само Господъ знай —
а днеска, види се, че само туй съ лобута
ще си останеме.' И вашта ауро-тута
е за попарата на шганнина. Ххъбъ
вний още нхнате . . . Вамъ, вхлда се, че слабъ
е господа, за туй така . . . Потрайте, хора!
И Левски се засня и азъ. И на разлора
се тури край. — А правъ, ей правъ си е Първанъ.
Ти на Оборише се дърла катъ разпранъ —
защо? Знамъ, знамъ, потрай . . . Че ти си ималъ право,
не значи още то, че ти си правъ. Наздраво,
не значи! Ние тукъ си гърлото деремъ,
залягаме какъ-какъ народътъ да сберемъ
и да му вдхнемъ въ светото дело вяръ, —
а на Оборише такава ти попара
забърка, и сега тукъ въ къщи си се свхрхъ
и махналъ си ръка на туй що си радаль
съ години. И какъвъ ний примеръ ще ладене
на тазъ, които ще днесъ-утре поведене
въ борбата — единъ другъ когато се тана
ядемъ? Ти помисли."

— „Не съмъ дхлнхлъ ръка
нито отъ делото, нито пъкъ отъ народа . . .